treball

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 402 Barcelona, 26 de novembre de 1974 Preu: 8 pessetes

L'«estil SEAT»

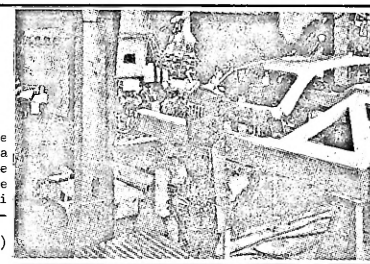

Aclaparats per l'escandalós creixement del cost de la vida i per l'amenaça de l'atur, els treballadors de Catalunya segueixen amb enorme interès la batalla de classe que es lliura aquests dies a la SEAT de Barcelona, principal fàbrica del país pel nombre de persones que hi treballen.

En les converses i comentaris de tothom i fins i tot a la premsa legal es constata una sincera admiració envers la unitat i combativitat de què està donant proves el personal de SEAT, i entre els destacaments obrers d'avantguarda es repeteix que a tot arreu caldria fer front a la crisi econòmica amb l'"estil SEAT".

La lluita a la SEAT constitueix, en efecte, un exemple admirable de resposta proletària a l'actual crisi de sobreproducció que el règim voldria fer recaure exclusivament damunt de les espatlles dels treballadors.

El xantatge patronal

Hom recordarà que, al mateix moment que es reunia la comissió deliberadora del nou conveni de SEAT, es va fer públic que la Direcció de l'empresa havia presentat "expedient de regulació de feina" a fi de suprimir 39 dies de treball,escalonats durant els propers cinc mesos.

Els ministres i els directius de la SEAT pensaven, sens dubte, que la presentació d'aquest expedient justificaria i faria viable la seva pretensió de rebutjar les reivindicacions formulades pels treballadors per al conveni i la seva decisió de no concedir més augment dels salaris que el correspondent a l'elevació del cost de la vida entre el primer de juliol i el 31 de desembre d'enguany, posició defensada intransigentment pels patrons de la SEAT fins al moment de trencar, de forma unilateral, la negociació a fi que el Govern dictés "laude".

Però els treballadors de SEAT s'alçaren unànimes contra el xantatge que representava aquesta manera de procedir. Varen organitzar assemblees als tallers i varen fer aturs intermitents de protesta de diferent durada, a la qual cosa l'empresa va respondre amb la imposició de sancions de deu dies de suspensió de feina i sou a més de 19.000 obrers, tècnics i empleats.

(segueix a la pàg.2)

Ingrés col.lectiu de BANDERA ROJA DE CATALUNYA al PSUC

El primer de desembre vinent entrarà en vigor l'acord conclús entre el Comitè Executiu del PSUC i "Bandera Roja de Catalunya" segons el qual aquesta darrera organització s'autodissol i els seus membres passen a engrossir les files del nostre Partit.

Les converses menades amb aquest fi a partir del darrer setembre varen permetre de constatar que, després de les discussions internes fetes per BRC arran de la seva separació de l'"Organització Comunista d'Espanya Bandera Roja", la totalitat dels seus components s'identificaven en allò fonamental amb la política del nostre Partit i desitjaven ingressar-hi col·lectivament en les condicions que assenyalen els Estatuts del PSUC.

En vista d'això, el C.E. va sol.licitar i va obtenir del Comitè Central del PSUC l'autorització necessària per a concloure l'acord que entrarà en vigor el primer de desembre, data en la qual BRC quedarà dissolta i els seus membres passaran a militar a les organitzacions del PSUC del lloc on treballen, resideixen o realitzen les seves activitats polítiques.

El C.E. entén que l'experiència adquirida a BR pels lluitadors que entraran ara al PSUC ha de ser considerada per nosaltres com un capital propi i que, des del moment del seu ingrés, els hem de donar, a les organitzacions i comitès del PSUC,les responsabilitats que corresponguin, en condicions de completa igualtat amb els altres militants del Partit.

Estem segurs que aquesta fusió en el PSUC dels militants de BRC serà un estímul al desenvolupament de la campanya de reclutament de nous militants en curs de realització, i que es traduirà en un enriquiment de l'activitat política de les nostres organitzacions a tots els nivells, en un envigoriment de la lluita de les masses i en l'acceleració del procés de convergència entre les forces d'oposició d'esquerra i de dreta de Catalunya i de tot Espanya que haurà de menar a la liquidació de la dictadura i al triomf de la democràcia.

El Comitè Executiu
del PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA.

Barcelona, 26 de novembre de 1974.

L'estil SEAT

(ve de la pàg. 1)

Al carrer!

La brutal represàlia empresarial i el desplegament policíac no varen poder impedir que els treballadors sancionats es reunissin cada matí en assemblea a la porta de la fàbrica i es dirigissin després en impressionants seguicis cap al centre de la ciutat i cap als barris obrers, on van fer mítings, assemblees i "segudes" -dues d'elles a la plaça de Catalunya- que varen constituir l'acció més extraordinària d'agitació política feta a Barcelona els darrers anys.

Això explica que portaveus de la gran burgesia catalana com EL CORREO CATALÁN i LA VANGUARDIA jutgessin editorialment amb severitat les mesures adoptades per la direcció de SEAT i es pronunciessin perquè fossin aixecades les sancions, es reobrís la fàbrica i es reprengués la interrompuda negociació del nou conveni col.lectiu, I explica, sobretot, que el Govern aprovés, amb rapidesa excepcional, l'"expedient de regulació de feina" en condicions que, en la cosa immediata, no perjudiquen substancialment els treballadors, i que dictés, amb igual rapidesa, un "laude" que, si bé queda molt per sota d'allò que sol.licitaven els treballadors, els concedeix -segons diu la premsa- significatives millores.

Els primers resultats, satisfactoris

Tots els diaris varen difondre que la disminució dels 39 dies de treball autoritzats a l'empresa representarà per a la quasi totalitat dels treballadors afectats una disminució del salari real -en jornada normal- inferior a les 500 pessetes mensuals i que, de la seva banda, el "laude" reportaria als treballadors un augment lineal de 14.000 pessetes anuals, l'augment del sou i dels plus segons l'increment del cost de la vida, la reducció de la jornada de treball en cinc dies l'any i altres avantatges menors.

La premsa ha escrit que, a partir del primer de gener, l'especialista soltèr, que cobra ara el salari mínim de 20.053 pessetes per mes, percebrà un augment anual de 35.918 pessetes i que l'especialista casat i amb dos fills, que ara cobra 24.431 pessetes mensuals, veurà incrementat el seu salari anual amb 40.621 pessetes. Caldrà afegir a aquests augments l'increment que correspongui per la revisió salarial automàtica a realitzar el primer de juliol de 1975.

Aquestes dades, si realment són certes, permetrien afirmar que els treballadors de SEAT han aconseguit de fer respectar, en el que és fonamental, les dues principals exigències obreres davant de qualsevol projecte patronal d'expedient de crisi o regulació de feina, és a dir:

1ª Garantia de la plaça de treball.

2ª Manteniment del poder adquisitiu del salari.

Això representa un precedent importantíssim per a centenars de milers de treballadors que, donada l'evolució de la situació econòmica, es poden veure en situacions semblants a la que ara enfronten els de SEAT. A partir d'aquí tots els obrers afectats per expedients han d'exigir, com a mínim, les condicions acordades a la SEAT.

Però queden moltes coses pendents

Segons el nostre parer aquest resultat immediat no fa que no sigui greu l'acord del Govern de reduir 39 dies de treball a la SEAT els propers mesos, perquè la mesura repercutirà negativament en les empreses que treballen per a la SEAT -que donen feina a més de 200.000 treballadors a tot Espanya- i pot servir de precedent per a repetir o ampliar l'operació a la SEAT dins de cinc mesos o per a autoritzar-la a d'altres empreses que ho sol.licitin, la qual cosa suposaria el començament d'una escalada veritablement catastròfica. Per això ens sembla justíssima la decisió dels treballadors de SEAT d'oposar-se -presentant recurs i per altres mitjans al seu abast- a l'"expedient" i a la sanció que els varen imposar, com també la seva proposta que es procedeixi a una reducció de la jornada de treball i a la reconversió parcial de la producció, com a vies per a resoldre o pal.liar les actuals dificultats de l'empresa.

Els treballadors de SEAT han denunciat a la Delegació de Treball la política de foment de les hores extraordinàries que porta la Direcció de SEAT, l'acceptació per aquesta de la restricció de les exportacions a benefici de la FIAT italiana i les facilitats que ha donat fa poc el Govern a la FORD -la instal.lació de la qual a Espanya representa una greu amenaça per al futur de la SEAT- a la qual han concedit mil milions de pessetes de crèdit oficial i altres tants de crèdit privat, sumes que es podrien haver canalitzat devers altres sectors productius i haurien ajudat a contrarestar els efectes de la crisi actual.

Els treballadors de SEAT han dit també a la Delegació de Treball que l'empresa va obtenir beneficis fabulosos durant els darrers anys -4.834 milions de pessetes només a l'exercici de 1973- i que és inacceptable que pretengui mantenir, malgrat la crisi, aquesta altíssima cota de beneficis.

Solidaritat i continuació de la lluita

En aquestes circumstàncies, ajudar els treballadors de la SEAT en la seva lluita vol dir aixecar una barrera a una política oficial que, si no troba resistència, menarà a la ruïna de les empreses i a l'extensió il.limitada de l'atur obrer.

Els treballadors de SEAT han rebut nombroses mostres de solidaritat (vegeu pàg. 4) i han sentit pels carrers el caliu solidari de la població, que de vegades va assolir formes tan vibrants com a les manifestacions en suport a la campanya per l'Amnistia de Justícia i Pau, diumenge dia 17 davant de la Catedral i a les Rambles, durant les quals centenars de joves varen victorejar a plens pulmons la lluita de SEAT.

Però tot això és encara molt lluny de respondre a les necessitats i possibilitats del moment. Quan escrivim aquestes ratlles els treballadors de SEAT continuen fent aturs intermitents per exigir la llibertat dels seus companys detinguts en el curs de la lluita, que han estat posats a disposició militar. A tots ens correspon lluitar pel seu immediat alliberament.

Alhora, cal passar a l'ofensiva a tot arreu en defensa de les reivindicacions pròpies i per la promoció de formes més altes de coordinació de la lluita comuna. El "laude" de SEAT demostra que, si es lluita, és possible arrencar millores fins i tot a les empreses afectades per la crisi, perquè la puja del cost de la vida i els guanys acumulats pels capitalistes en aquests anys donen base als treballadors per a reclamar millores tan altes com les que reclamen els de SEAT, de l'ordre de les 6.000 pessetes mensuals.

Però cal adaptar les formes de lluita a les actuals circumstàncies. La crisi pot determinar que la vaga d'empresa no sigui en tots els casos la forma més convenient de lluita i que, a voltes, convingui més fer servir el baix rendiment i l'atur intermitent com a alçaprems d'ajut a les reclamacions econòmiques i polítiques dels treballadors.

Ultra això, en situació de crisi es fa encara més necessària la coordinació de l'acció interempreses, a nivell de ram d'indústria o de localitat, i la sortida al carrer a manifestar-se -com ho han fet els de SEAT aquests dies-, de manera que cada acció obrera esdevingui una batalla popular contra el règim i per les llibertats democràtiques.

En un altre lloc de TREBALL destaquem l'aportació que per a la lluita obrera representen les manifestacions i assemblees fetes pels treballadors de SEAT als carrers i places de Barcelona, que s'han revelat com a bases molt eficaces d'agitació política i de promoció d'accions generalitzades, com també l'èxit que comporta el fet d'haver aconseguit que dimitís el jurat de SEAT -no representatiu- i l'elecció, en assemblea, de delegats, la qual cosa constitueix un punt de partença per a anar a l'elecció d'un nou jurat i a la legalització d'una autèntica representació obrera.

Tot plegat forma part de l'"estil SEAT", del qual es parla a Barcelona, que hem de popularitzar i estendre a Catalunya i més enllà de l'Ebre i convertir-lo en un vehicle d'avenç cap a la Vaga Nacional.

Imposem el dret a reclamar l'amnistia!

Prosseguint l'esforç públic, obert, que caracteritza la campanya de recollida de signatures pro AMNISTIA iniciada sota els auspicis de "Justícia i Pau" s'han assolit nous i importants avenços en aquesta transcendental acció de masses per la RECONCILIACIÓ NACIONAL.

L'Assemblea de Catalunya va prendre la decisió de commemorar el tercer aniversari de la seva existència com a marc de convergència del poble de Catalunya per l'alternativa democràtica, fent de l'onze al disset de novembre una setmana de suport a la campanya de "Justícia i Pau" pro AMNISTIA, ja que aquesta exigència coincideix amb el primer punt del seu programa, que planteja la necessitat de la "consecució de l'amnistia general per als presos i exiliats polítics".

No és possible resumir els múltiples actes que hi ha hagut aquesta setmana als centres de treball i d'estudi, als col.legis professionals i associacions, parròquies i altres entitats ciutadanes a tot Catalunya, A Barcelona, grups importants d'activistes van recollir milers de signatures a les Rambles, a les barriades, a la porta dels metros, casa per casa... A Sants, les Corts, Poble Nou, a Sant Andreu i Horta, a la plaça de Catalunya, els barcelonins van signar per l'amnistia. A Terrassa es van recollir centenars de signatures i es van celebrar distints actes; entre ells se'n van recollir en l'acte commemoratiu dels 500 anys del primer llibre imprès en català (1474-1974) celebrat al Teatre Principal. A Rubí es van col.locar taules als carrers i també es van recollir força signatures... Sens dubte, el més important acte ciutadà d'aquesta setmana fou la concentració pacífica, a l'atri de la Catedral de Barcelona, d'alguns milers de persones, el diumenge 17, en suport de l'amnistia. Aquesta manifestació pública, expressió de l'ampli assentiment ciutadà a la urgència de l'amnistia i de les llibertats polítiques, va ser brutalment atacada per les forces repressives quan des de la Catedral es traslladava ordenadament als locals de "Justícia i Pau", al carrer de Rivadeneyra.

L'admirable lluita que lliuren els treballadors de SEAT des de dilluns 18 de novembre per la llibertat dels seus companys detinguts, s'inolou en aquesta mobilització popular per l'amnistia, en la qual, juntament amb la classe obrera, es pronuncien personalitats de la més autèntica representativitat i associacions com l'Associació de la Premsa de Barcelona, col.legis professionals, associacions de veïns, etc.

Es pot dir que si bé la campanya pro amnistia encara s'ha d'estendre molt més, ha d'arribar a tot arreu i encloure tothom qui vulgui enterrar la guerra civil i assentar la vida de Catalunya, de tot Espanya, en la reconciliació Nacional i que per a això encara s'han de fer més grans esforços, el que ja s'ha aconseguit és de gran importància i significació.

La campaña d'amnistia, els seus avenços públics, el seu plantejament obert, al carrer,ha creat una greu preocupació a les autoritats franquistes. Martín Villa, el governador civil de la campanya pro Amnistia fent intervenir la policia, de primer a la Universitat,per tal d'impedir la recollida massiva de signatures entre els estudiants -sense aconseguir-ho, però-, per detenir després, diumenge dia 11, algunes persones LES QUALS EL JUTGE VA POSAR EN LLIBERTAT IMMEDIATAMENT, TOT RECONEIXENT EXPLICITAMENT QUE LA RECOLLIDA DE SIGNATURES ERA LEGAL, I FINS I TOT VA EXPRESSAR LA SEVA CONFORMITAT PERSONAL AMB LA CAMPANYA. Martín Villa, però, ha tornat a llançar la policia brutalment contra els barcelonins el dia 17. Hi va haver nombroses persones amb contusions i alguns ferits, atropellats pels "jeeps" de la policia que foren llançats per damunt de les voreres i pel passeig de les Rambles contra la població pacífica. A més a més foren detingudes nombroses persones, algunes de les quals encara ho estan; d'altres han estat posades en llibertat. El poble de Barcelona exigeix la dimissió del Governador!

La por que el caràcter legal de la campanya de "Justícia i Pau" permeti que aquesta s'estigui convertint en un gran plebiscit PER L'AMNISTIA, PER LES LLIBERTATS POLÍTIQUES I NACIONALS, contra la dictadura i l'esperit de guerra civil, és tan gran en els mitjans governamentals que el Ministeri de Justícia

La manifestació del 17 passant pel Portal de l'Angel

pretén ara que la Comissió Nacional de Justícia i Pau és un organisme il.legal. Aquesta és l'"obertura" del règim que patim! Es el temor a la seva feblesa, a la voluntat lliurement expressada del poble català, dels pobles d'Espanya. Aquesta por els ha dut a processar el director de "Cambio 16" i el periodista autor de la crònica titulada "LA IRA DE LOS PRESOS", publicada al moment que a una dotzena de presons espanyoles els presos polítics expressaven la seva protesta amb impressionants vagues de fam.

Es tracta d'IMPOSAR EL RESPECTE AL CARÀCTER LEGAL DE LA CAMPANYA DE JUSTÍCIA I PAU, DE LA CAMPANYA DE RECOLLIDA DE SIGNATURES PER L'AMNISTIA. ES TRACTA D'IMPULSAR A TOT ARREU AQUESTA CAMPANYA, D'ACONSEGUIR QUE TOTS AQUELLS QUI ESTAN CONTRA LA VIOLÈNCIA FEIXISTA, DICTATORIAL, ES PRONUNCIIN EN AQUEST GRAN PLEBISCIT NACIONAL.

Assemblea Democràtica de Sabadell

Aquest mes de novembre s'ha constituït l'ASSEMBLEA DEMOCRATICA DE SABADELL. Es varen reunir representants de partits polítics, del moviment obrer, de moviments de masses (estudiants, professionals, de veïns, etc) i ciutadans sabadellencs en general. Van assistir-hi informadors de la premsa nacional i estrangera i de televisió europea. Entre tots eren 307.

L'Assemblea ha fet una declaració programàtica. Els assistents es declaren coincidents en l'objectiu d'enderrocar el franquisme i s'identifiquen amb el programa de l'Assemblea de Catalunya, amb la qual acordaren establir una coordinació i participació i ser-ne el portaveu a Sabadell.

Com a objectius més immediats l'Assemblea assenyala: ensenyament gratuït i al servei del poble, sanitat i seguretat social al servei del poble, una vida més humana i més democràtica, solucions als problemes de la joventut, les reivindicacions polítiques immediates dels treballadors, la lluita contra l'opressió cultural i lingüística, la lluita contra la repressió i la solidaritat amb les seves víctimes, la democratització de l'exèrcit.

L'Assemblea va considerar que la creació de la JUNTA DEMOCRATICA D'ESPANYA es un fet polític de primer ordre.

SEAT: Algunes experiències

OCUPACIÓ DEL CARRER.
OCUPACIÓ DEL CENTRE DE BARCELONA

Les ASSEMBLEES a la porta de la fàbirca, a les places i carrers, al Besòs, a Verdum, per tot Barcelona, per Cornellà, el Prat,Hospitalet... i, molt particularment, al centre de Barcelona, a la plaça de Catalunya (més de 6.000 treballadors), han constituït una nova adquisició en l'experiència col.lectiva del moviment obrer.

ASSEMBLEES importants per la serenitat dels treballadors, per la seva fermesa, per la seva pressió política sobre la policia. ASSEMBLEES on s'ha donat continuïtat a l'acció, on s'han pres acords sobre el retorn a la fàbrica (decisió de lluitar per la llibertat dels detinguts). ASSEMBLEES, OCUPACIÓ DEL CARRER, en què els treballadors han tingut molt clar l'objectiu d'evitar les provocacions, tant les policíaques com les dels plantejaments esquerrans aventurers. Aquesta actitud ha donat força als treballadors de SEAT per tal de no fugir davant de l'agressió policíaca i, amb milers de manifestants al carrer, ha permès de neutralitzar la intervenció repressiva amb múltiples i constants reagrupaments que desarticulaven la policia.

Fermesa, unitat, decisió, que ja al cap de pocs dies era coneguda a tot Barcelona, als barris, a la Universitat, i que ha estat qualificada d'"estil SEAT"

ASSEMBLEES, OCUPACIÓ DEL CARRER, que s'han mostrat com a elements molt importants en la coordinació de masses. Coordinació per als propis treballadors de SEAT i coordinació vàlida també per al conjunt del moviment obrer, per al conjunt de la població.

DIMISSIÓ DEL JURAT.
LLUITA PER IMPOSAR ELS AUTÈNTICS REPRESENTANTS DELS TREBALLADORS

Una de les importants victòries aconseguides pels treballadors de SEAT ha estat la imposició de la dimissió dels jurats i enllaços sindicals. Exigència derivada del seu no compliment col.lectiu de les tasques bàsiques de representativitat, que els treballadors plantejaven des de feia mesos.

Els treballadors de SEAT exigeixen autèntics representants. I han fet un pas important en imposar la dimissió dels actuals càrrecs sindicals. RESTA ENCARA una gran batalla per lliurar: l'exigència que es faci efectiva aquesta dimissió, que l'empresa, la CNS, el govern, l'acceptin. Aquesta batalla està engegada. No es tracta només d'aconseguir l'acceptació formal de la dimissió, sinó d'imposar el reconeixement a la pràctica dels autèntics portaveus dels treballadors, d'imposar la NEGOCIACIÓ amb aquests de tots els problemes pendents.

En aquesta perspectiva s'han de valorar l'elecció de 110 delegats obrers a la porta de la fàbrica en una impressionant assemblea de més de 7.000 treballadors, les COMISSIONS elegides a les assemblees dels tallers en entrar de nou a la fàbrica, les DELEGACIONS que s'han enviat a diversos llocs per plantejar les exigències obreres.

Es aquesta mateixa exigència que ha obtingut una primera i molt important victòria a OLIVETTI, en imposar (amb la VAGA i OCUPACIÓ de la fàbrica) el reconeixement dels quatre "experts",elegits pels treballadors en votació directa, i la seva incorporació a la comissió deliberadora. De fet seran ells l'autèntica comissió deliberadora amb la qual haurà de negociar l'empresa. Una primera demostració n'és ja l'ASSEMBLEA GENERAL que varen convocar per explicar als treballadors les primeres gestions fetes, com també el compromís que s'hi va adquirir de no acordar res sense l'aprovació de l'ASSEMBLEA.

Aquest combat pel dret dels treballadors a tenir autèntics representants obrers s'enllaça amb la perspectiva de les ELECCIONS SINDICALS. Cal "PREPARAR-LES" ja ara. Preparació que significa fer brollar nous i nombrosos quadres, dirigents obrers, i no esperar que siguin convocades oficialment (que encara no està prou clar!); preparació que representa accentuar a tot arreu, principalment a les grans empreses, la batalla per la dimissió dels qui no serveixen i l'elecció immediata d'autèntics representants.

COMBATIVITAT.
NIVELL POLÍTIC DE LA CLASSE OBRERA.

Els treballadors de SEAT l'han demostrat no solament amb les accions anteriors al tancament, no solament al carrer, sinó també amb el retorn a la fàbrica. Dos dies de vaga,aturs totals, massius, coordinats, acordats en assemblea, com a exigència pública de la llibertat dels quatre treballadors de SEAT detinguts (ISABEL, JAVI, MATAMOROS i SABATER) a les accions d'aquests dies.

D'altra banda, és aquest mateix nivell de combativitat que demostren totes les lluites obreres d'aquests dies.

Solidaritat amb els treballadors de SEAT

A partir de la publicació de les primeres sancions acordades per la Direcció de la SEAT, varen expressar públicament la seva protesta contra la mesura i la seva solidaritat amb els sancionats nombrosos presidents d'Unions de Treballadors i Tècnics de la comarca del Baix Llobregat, setanta jurats i enllaços del tèxtil de Barcelona, milers de treballadors i càrrecs sindicals reunits a les seves empreses o als locals sindicals de Barcelona i les ciutats del seu cinturó industrial, els estudiants de les tres universitats barcelonines, algunes associacions de veïns, l'Assemblea de Catalunya, l'associació d'Amics de l'ONU, destacades personalitats de l'oposició, etc. etc.

L'Assemblea de Catalunya en suport dels treballadors de SEAT

El Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya, reunit dins de la setmana per l'Amnistia, ha examinat la situació política i de manera especial la lluita dels treballadors de SEAT i ha fet pública una declaració en la qual diu que "l'encariment constant del cost de la vida i els expedients de crisi cada cop més freqüents, creen una situació extraordinàriament difícil per a la classe obrera i d'altres capes populars". Denuncia la repressió, la manca de llibertats i la corrupció del règim.

Després fa una crida a tot el nostre poble perquè faci seves les reivindicacions dels treballadors de la SEAT. Crida a la solidaritat política i econòmica amb ells i a la generalització i màxima extensió de la lluita.

El dret al treball no és negociable

La crisi econòmica que s'abat damunt el nostre país pren cada dia tonalitats més preocupants.

Ens debatem ja dins d'una crisi de sobreproducció: els expedients de crisi per a la regulació de feina que han presentat la SEAT i la FASA-RENAULT afecten 30.000 i 4.181 treballadors respectivament. L'incendi d'AUTHI fa els mateixos efectes a la fàbrica de Pamplona. La reducció de la producció a les fàbriques d'automòbils tindrà una forta repercussió negativa a la indústria auxiliar que dóna feina a més de 250.000 treballadors a tot Espanya. L'activitat total del sector auxiliar ha minvat un 25% i en algunes indústries concretes un 50%. Això ha generat la presentació d'expedients de crisi. Però els efectes no es queden en això, sinó que es tramen ten en cadena als subministradors, als comerciants, etc., etc., amb conseqüències molt difícils de calcular.

El lloc més afectat per la crisi és Catalunya. Ho evidencia la situació de la indústria tèxtil. Es realment greu que en aquesta situació de crisi, d'increment de l'atur, quan s'haurien d'adoptar enèrgiques mesures per tal de donar feina immediatament a tots els treballadors afectats per la manca de treball, s'aprovi d'un cop de ploma, sense escoltar l'opinió dels obrers, el pla de reestructuració de la indústria de la llana, que afecta més de 700 empreses i 7.000 treballadors. El pla de reestructuració de la indústria tèxtil cotonera va reduir 11.006 llocs de treball des del 1970 fins a finals del 1973 i, malgrat l'alta conjuntura econòmica dels anys 1972 i 1973, encara resten avui 445 treballadors sense feina a conseqüència d'aquest pla de reestructuració.

Mentrestant, la situació s'agreuja. Ara ha suspès pagaments la cinquena empresa del grup Fontanals. El passiu de les cinc puja a 1.738 milions de pessetes i, només a quatre de les empreses, afecta uns 1.500 treballadors. N'hi ha prou amb dir que a Terrassa i la seva comarca ja són 34 les empreses que han presentat -l'absoluta majoria des del mes d'agost darrer- expedients de crisi per a la regulació de feina que afecten 2.096 treballadors.

(Per cert que l'economista Baratech diu a Tele/eXpres del 23-11-74 que les suspensions de pagaments del grup Fontanals presenten "alguns punts foscos que permeten qualificar el tema com a un 'affaire'". En Santiago Fontanals, cervell del grup, ha desaparegut i sembla que és a Londres. El grup va rebre un ajut bancari magnànim; però no hi va haver res a fer davant dels escandalosos sous dels directius: algú cobrava més de nou milions anuals i entre onze executius d'enduien més de 50 milions).

Les assemblees d'enllaços i treballadors de Sabadell i Terrassa, amb assistència de 4.000 obrers, varen elegir comissions de cinc treballadors perquè participessin a les negociacions a Madrid. Varen deixar prou clar que el pla de la llana només podia afectar les empreses que haguessin presentat expedient per a la regulació de feina. No és possible tolerar que, a penes apareixen situacions conjunturals que redueixen els exorbitants beneficis de les empreses,es pretengui que siguin els obrers, que no tenen cap responsabilitat en la generació de la crisi, que no han participat dels guanys dels empresaris, que amb la seva suor han fet que s'obtinguin aquests guanys, hagin de carregar amb totes les conseqüències de la crisi i es vegin expulsats de la seva feina. El lloc de treball no és negociable. L'acomiadament lliure, ni que sigui a través del pla de reestructuració, és inadmissible.

L'exemple de la lluita dels treballadors de la SEAT mostra que és possible mantenir tots els llocs de treball, impedir l'acomiadament lliure, aconseguir la reducció de la jornada i augments de salaris, a més a més dels increments equivalents a la puja del cost de la vida. Això fa possible que, malgrat la reducció d'uns determinats dies de treball, com a conseqüència de l'expedient de regulació de feina, els treballadors gairebé no pateixin perjudicis, sinó que, al contrari, els augments arrencats situïn els salaris molt per damunt dels que cobraven fins ara.

Els treballadors han de tenir clar, però, que la veritable solució de la crisi del tèxtil no es podrà assolir, com tampoc la solució de cap dels problemes que afeixuguen la societat espanyola, dins el marc del règim actual.

Olivetti Fecsa Noticiero

A cap observador polític atent se li escaparà l'estreta relació que hi ha entre la lluita dels treballadors de SEAT, l'amplíssim clima solidari creat, la tensió obrera i popular, i les accions obreres que han esclatat aquests dies, especialment les accions-punta. Accions en les quals s'han assolit ràpidament els nivells superiors d'acció i que han arrencat grans victòries. Destaquen les accions d'OLIVETTI, FECSA,EL NOTICIERO.

OLIVETTI, a la qual ja ens hem referit i on amb l'OCUPACIÓ es va assolir un tal nivell de lluita que la pròpia CNS va obligar el jurat a admetre els 4 representants obrers a la comissió deliberadora del conveni.

FECSA, on es va fer la PRIMERA VAGA sota la dictadura. Una vaga que es va transformar ràpidament en OCUPACIÓ i en la ferma decisió (expressada tant pels obrers com pels quadres mitjans i superiors de l'empresa) de paralitzar la central elèctrica si la policia hi entrava. Ja s'havien tancat dins de la central! La policia no hi va entrar i l'empresa va cedir un plus per l'encariment de 6.000 pessetes per treballador fins a fi d'any, mentre es negocia el nou conveni.

EL NOTICIERO, amb la vaga, amb la PRIMERA vaga, el PRIMER cop sota el franquisme que un diari no surt al carrer per la lluita obrera. VAGA que en 24 hores ha trencat el LAUDE de la Delegació del Treball (que era a favor de l'empresa) i ha forçat la CNS a intervenir perquè siguin acceptades les reivindicacions obreres mitjançant un "arbitratge que té caràcter de procediment excepcional d'urgència, donades les especials circumstàncies...", que va dir en Socías Humbert.

Com s'origina la inflació

Abans del ple desenrotllament del capitalisme monopolista d'estat, la sobreproducció produïa una caiguda de preus, i el sistema es "regulava" d'aquesta manera, encara que fos amb freqüents fluctuacions i crisis.

Actualment les coses no són així. El gran capital, amb pràctiques monopolistes de domini del mercat o a través de l'acció dels governs, té capacitat per impedir les caigudes de preus i garantir així els seus sobrebeneficis.

Un exemple ben actual: fa poques setmanes, en plena sobreproducció automobilística, el govern franquista dictava un decret autoritzant una pujada dels preus dels cotxes del 7% (en un any havien pujat el 15%).

Aquestes pràctiques han contribuït fins ara a evitar les caigudes verticals dels preus, que poden portar, si es generalitzen, a crisis de gran envergadura com la de 1929. Però tenen com a conseqüència fatal una inflació crònica, mecanisme de redistribució de la renda a favor del gran capital i en detriment dels treballadors, la pagesia i les capes mitjanes, incloses una bona part de la burgesia petita i mitjana.

Si fins ara la inflació crònica ha ajornat les crisis catastròfiques, ¿podrà seguir ajornant-les indefinidament? L'"estagflació" -és a dir la inflació amb estagnació i fins i tot recessió- és avui una realitat inquietant que augura la fi d'una etapa d'estabilització relativa del capitalisme.

Vida del Partit

Campanya dels 6 milions

La recta final

Ens queda un mes de campanya. L'esprint final, victoriós, ve facilitat per les circumstàncies del moment polític: auge de la lluita de les masses, consciència més gran de la urgent necessitat de l'alternativa democràtica; ve facilitat per les condicions particulars del mes de desembre que, any rera any, hem constatat.

Cal dirigir-nos, doncs, com mai, a les grans masses, a tots els demòcrates per demanar el seu ajut econòmic -que és polític- segurs que no ens ha de faltar.

És l'hora de totes les iniciatives. L'hora que les organitzaciones punteres confirmaran la seva classificació; l'instant que, amb una forta estirada, les retardades participaran més plenament a l'esforç col.lectiu.

Després vindrà l'hora del balanç. Balanç que voldríem realitzar ràpidament. Demanem, per tant, a totes les organitzacions, que ens facin arribar els resultats abans del 15 de gener.

Endavant!

CLASSIFICACIÓ DE LES 15 PRIMERES ORGANITZACIONS AL 30 DE SETEMBRE DE 1974

1.	Comarca 30	389.234 ptes.
2.	Terrassa	307.352 "
3.	Universitats de Barcelona	253.800 "
4.	Mataró	219.885 "
5.	Santa Coloma de Gramenet	214.906 "
6.	Sabadell	163.443 "
7.	Grup Bolívar	142.235 "
8.	Badalona	140.167 "
9.	Horta	120.116 "
10.	Cèl.lula Democràcia	104.582 "
11.	Tarragona	103.133 "
12.	Comarca 20	101.648 "
13.	Grup Azteca	100.100 "
14.	Cornellà-Sant Joan Despí	95.916 ptes
15.	Hospitalet	92.599 "

La Joventut Comunista de Catalunya ha participat, fins ara, amb 72.600 ptes.

Els lliuraments del Comitè de Barcelona i col.laboradors sumen 1.150.104 ptes.

Els donatius directes al C.C. totalitzen 661.270 ptes.

Iª Conferència de l'organització de Terrassa del PSUC

S'ha celebrat la I Conferència de l'organització de Terrassa del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Hi han participat 45 delegats responsables dels comitès del Partit i dirigents d'organismes i moviments de masses, i una delegació de l'organització local de la Joventut Comunista de Catalunya. Assistiren a la reunió un company del Comitè Executiu i un altre del Comitè Central del PSUC.

Els delegats a la I Conferència han discutit un informe del Comitè Local titulat "La situació política i les tasques del Partit davant la conquesta de la llibertat", informe que, després d'una profunda discussió en la qual han pres part 30 delegats, ha estat aprovat per unanimitat. La discussió, que s'ha caracteritzat pel seu esperit crític i autocrític, ha marcat les directrius fonamentals de l'aplicació de la política general del Partit a les condicions concretes de la localitat, que han estat examinades amb atenció, sobretot en relació als problemes del moviment de masses.

La I Conferència ha debatut llargament la situació del moviment obrer i ha acordat centrar els esforços dels comunistes en el seu desenvolupament. La lluita per les reivindicacions més immediates dels treballadors, pel dret al treball, contra l'atur; les assemblees obreres; la conquesta de noves zones de llibertat i el caràcter obert, públic, del treball de l'avantguarda han estat un capítol important de la discussió.

El reforçament de l'Assemblea Democràtica de Terrassa i la concreció del Programa d'Alternativa Municipal, la campanya per l'Amnistia i les tasques unitàries en general han estat objecte de gran atenció.

La Conferència ha examinat també els problemes del funcionament intern del Partit, ha marcat les directrius essencials que es desprenen de la necessitat de construir el Partit de la ruptura democràtica, i ha pres, entre d'altres, acords orientats a la multiplicació dels efectius de l'organització local i de les formes flexibles i auxiliars d'organització, per tal de lligar conscientment al Partit centenars de simpatitzants.

primera conferencia de terrassa del PSUC

Portada de la publicació dels documents de la Conferència.

El secretari general del Partit, company Gregori López Raimundo, ha dirigit una carta de salutació a la Conferència.

Les discussions i la convivència entre l'elevat nombre de companys que hi han assistit s'han realitzat en un clima de fraternal companyonia que ha estimulat el treball polític i l'estimularà per tal d'assegurar la difusió i l'aplicació dels acords adoptats.

Corresponsal

Promoció Llibertat

Demanem a totes les organitzacions que facilitin les dades de final d'any de la "Promoció Llibertat" com a molt tard el 15 de gener, per tal que poguem fer un primer balanç.

RECTIFICACIÓ

Al número anterior (401) i a la pàgina 7, en transcriure el comunicat de la reunió de les delegacions del Comitè de Barcelona del PSUC i de la Federació torinesa del PC Italià, vàrem ometre involuntàriament uns mots a l'acabament del paràgraf tercer del document.

L'acabament de l'esmentat paràgraf és, a l'original, així:

"La fi del franquisme és d'extraordinària importància per a la democràcia europea i, en particular, italiana."

Els treballs i els dies

Benvingut, mister Ford

Hi ha excés de producció en la indústria de l'automòbil. L'expedient de crisi de SEAT, lotiu de les darreres i espectaculars lluites, així com la situació a Fasa-Renault i Authi i les conseqüències sobre la indústria auxiliar de l'automòbil, posen en perill la subsistència de més de 200.000 famílies de tot Espanya.

I és precisament en aquesta circumstància que la Ford ve a fabricar més automòbils a Espanya. Un exemple de l'anarquia de la producció capitalista, però un exemple molt particular, perquè l'anarquia s'hi manifesta per damunt de les fronteres estatals i sota relacions del més baix servilisme semicolonial.

La Ford ve a Espanya després de tancar diverses fàbriques als Estats Units i Anglaterra. La seva vinguda respon a una estratègia transnacional pròpia, guiada per interessos egoistes i en cap moment per les nostres necessitats industrials. Tot i així, ha obtingut ja els següents crèdits: 1.000 milions de pessetes del Banc de Crèdit Industrial (banc de l'estat), 200 de la Caixa d'Estalvis de València i 1.400 de la banca privada. Aquests 2.600 milions representen només una petita part del que l'empresa espera obtenir de fonts de crèdit indígenes, que puja a 20.000 milions (un terç de les necessitats totals "màximes").

El fet de finançar operacions a l'estranger amb crèdits del país "colonitzat" és pràctica corrent a Europa els darrers anys: cornuts i pagar el beure... Però no per això és menys escandalós.

¿No és escandalós que no hi hagi crèdits per als particulars i per a moltes empreses del país i que n'hi hagi, en canvi, per a un monstre industrial i financer que pertany, a més,a la primera potència imperialista de la terra?

¿No és escandalós que s'estengui l'espectre de la crisi i l'atur en alguns rams (que es podria atenuar amb una altra política creditícia) mentre no falten diners per a la Ford? Atur per a dotzenes de milers de treballadors i dificultats per a nombrosos empresaris, especialment petits i mitjans, sempre els primers a rebre; heus aquí el preu de l'operació.

I no és menys escandalós que aquests crèdits es destinin a una indústria relativament supèrflua i en uns moments de franca sobreproducció.

Aquest acte de servilisme indigne a una empresa imperialista -que té també altres facetes, com els privilegis fiscals i l'operació "expropiacions", feta en detriment de la pagesia valenciana i d'uns recursos naturals inestimables de la regió- no es pot justificar, com ha fet el ministre de Comerç, per la necessitat d'obtenir divises. Abans caldria revisar la desastrosa política agrària del règim, que ens obliga ara a despendre divises en la importació de productes del camp que podrien produir-se (i que abans es produïen) al país. Ni es pot justificar per la "creació de llocs de treball", que es podrien crear amb els recursos financers existents al país.

En moments de crisi, real o exagerada,quan ens diuen que ens hem d'"estrènyer el cinturó", és quan els pobres, els de baix, són més sensibles a les injustícies i a les irracionalitats. Perquè saben que són sempre els que més hi surten perdent.

En moments així és més fàcil fer entendre que no es pot sortir de la crisi si no és a través d'un canvi radical de política econòmica, que implanti una política creditícia que promogui inversions favorables als interessos populars i que no escanyi la petita empresa i la pagesia; una política agrària que no porti, com l'actual, a la ruïna del camp; un poder polític amb força i suport popular capaç de fer front a les pressions imperialistes i de promoure un desenrotllament econòmic independent i sobirà, etc.

La crisi, en suma, reclama solucions polítiques, Primera, l'enderrocament del franquisme, Després, una política econòmica democràtica,elaborada per tots els sectors socials en funció de les necessitats del poble.

Serrallonga

Desertització científica

Espanya ha pagat 15.201 milions de pessetes en 1973 en concepte de prestació tecnològica rebuda en forma de patents (8.853 milions) i d'assistència tècnica (6.348 milions).

Segons el típic esquema imperialista, la dependència tecnològica augmentarà les diferències econòmiques que ens separen de les metròpolis i la indefensió del nostre país.

A conseqüència de la política irresponsable del franquisme de desertització científica i tècnica, cada dia estarem -si no posem fi a aquesta situació- més a mercè de l'estratègia inversora de les grans companyies estrangeres i transnacionals, més hipotecats en la nostra sobirania econòmica i política.

Una conseqüència no menor és la frustració professional de milers de tècnics i científics, condemnats a l'emigració, l'atur o l'esterilització de les seves capacitats creadores. I després vindran a justificar l'actual selectivitat universitària... per evitar frustracions.

La revolució pendent

La situació política del règim segueix donant voltes sobre si mateixa. Les diverses fraccions franquistes lliuren escaramusses i prenen posicions, com ocells de presa esperant inquiets la fi de l'agonia del dictador.

Els ultres ni fan ni deixen fer. Incapaços d'oferir cap projecte polític o econòmic viable, donen una imatge grotesca i defensiva. "Defenderemos el 18 de julio con uñas y dientes" ha dit en Labadía, i en García Rebull li ha fet eco. I en Girón torna a parlar de "revolución pendiente" sense posar-se vermell. Han aconseguit fer saltar en Cabanillas i en Barrera, però els seus substituts declaren sistemàticament que no hi haurà cap canvi; els fets, per ara, confirmen aquestes declaracions.

El tema associatiu resumeix la contradictorietat del moment. L'associacionisme dintre del règim va donant el resultat paradoxal d'afavorir més l'agrupament dels ultres, que són els principals enemics de l'associacionisme. Com ha dit Luís Apostua a propòsit de la recent assemblea d'ex-combatents, "és curiós que de les associacions -concebudes en un principi per mirar al futur- neixi com a primer fruit la que mira més enrera". ¿Com podria ser d'altra manera en un esquema associatiu basat en la fidelitat als "Principios del Movimiento" i el control governamental?

Un associacionisme tan hipotecat al passat és absolutament immobilista No pot donar satisfacció ni a la dreta no ultra, la qual necessita parlar clarament el seu llenguatge, necessita distanciar-se del franquisme. Això només ho podrà fer gràcies a la ruptura democràtica: mentre no se n'adoni i no actuï en conseqüència, segueix essent còmplice de la pervivència de la dictadura.

La veritat, però, és que l'"evolucionisme" ha sofert un cop mortal amb l'episodi Cabanillas."L'obertura s'ha frustrat",ha dit en De la Cierva, tot afegint: "La següent obertura ja no la farà aquest règim". La següent obertura només la pot fer, efectivament, una revolució política. Aquesta sí que és la revolució pendent, la que reclama imperiosament tota la societat espanyola.

Terrassa

CATALUNYA AVUI

Un gran acte d'afirmació democràtica i nacional, organitzat per la majoria d'entitats culturals de Terrassa, es va celebrar la nit del dissabte 16 de novembre al Teatre Principal, abarrotat per unes 2.000 persones. Alguns centenars es van quedar al carrer i van ser escampats per la policia.

L'acte tenia una doble dimensió. D'una banda, commemorar el 500 aniversari del primer llibre català i fer un homenatge als premis d'honor de les lletres catalanes; d'una altra, reafirmar el compromís col.lectiu de combat per les llibertats nacionals de Catalunya, "que només es podran exercir amb el ple exercici, en el marc de l'Estat espanyol, de les llibertats democràtiques", com va explicar el presentador de l'acte.

El filòleg Francesc Vallverdú va fer una exposició de les vicissituds de la cultura catalana, va denunciar l'opressió nacional amb tot el vigor i va assenyalar les condicions mínimes que exigeix el desenvolupament nacional en el terreny de la cultura, condicions que exigeixen al seu torn, va dir, la conquesta de les llibertats polítiques.

En nom dels premis d'honor de les lletres catalanes va parlar Francesc de B. Moll, que va reiterar el seu compromís de continuar lluitant per Catalunya.

Tot seguit Pi de la Serra i Lluís Llach varen interpretar 17 cançons, intensament viscudes pel públic.

Abans de començar l'acte i en havent acabat, grups de persones de Justícia i Pau aplegaren centenars de signatures per l'amnistia.

Corresponsal

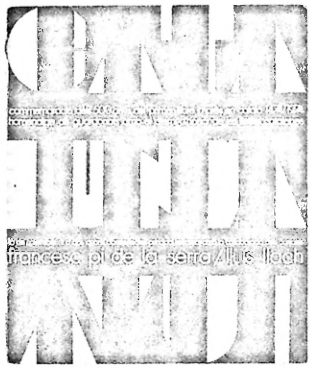

L'Hospitalet

OLIMPÍADA POPULAR

La flama olímpica es passeja per l'Hospitalet. Encesa per la gent del poble contra el vent de les prohibicions oficials. L'Ajuntament ha hagut de cedir davant de la decidida empenta de les Associacions de Veïns i centres socials i, per fi, dissabte 16 de novembre ha començat l'"Olimpíada Popular" de l'Hospitalet de Llobregat.

Sense cap facilitat -ben al contrari, amb totes les traves possibles- , sense poder disposar de llocs adients ni dels materials ad-hoc, l'Olimpíada Popular té un marc mil vegades més esplendorós que les pomposes celebracions oficials. Té el marc de l'entusiasme i de la participació popular. No solament del jovent que pren part a les competicions esportives de tota mena, sinó de tothom, que hi va i que ajuda a l'èxit d'aquesta simpàtica protesta de la gent de l'Hospitalet contra la manca de mitjans perquè la seva joventut practiqui l'esport.

Les competicions es fan al carrer, enmig dels esquifits espais entre els blocs de cases, a qualsevol lloc. Es fan servir els materials més insòlits com, per exemple, tapadores de wàter com a cèrcols de bàsquet,a Can Serra.

Però ens estimem més aquesta Olimpíada que no pas qualsevol brillant i cara demostració esportiva que pogués fer l'Ajuntament. Es la nostra!

L'Olimpíada Popular ha començat a Santa Eulàlia i a Can Serra. Continuarà a Pubilla Casas,Collblanc, la Torrassa, la Florida i Bellvitge. Durarà fins al 8 de desembre.

Malgrat l'Ajuntament!

Corresponsal

Crida de la CCFPC

Per la ruptura democràtica

En un document que amb aquest títol ha fet públic el 7 de novembre la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya,després d'analitzar la situació política actual, manifesta els següents objectius:

"A) Expressar la voluntat de les organitzacions que la integren de continuar la coordinació que establiren l'any 1969 com a òrgan de convergència unitària dels partits polítics catalans, basada en els set punts de la seva declaració programàtica."

I la CCFPC enuncia detalladament els set punts: Llibertats democràtiques ; amnistia general; llibertat sindical; dret de vaga; mesures immediates per tal de millorar la situació de les masses treballadores i per resoldre els problemes més urgents; restabliment de l'Estatut del 32; convocatòria d'unes Corts constituents. Després continua:

"B) Propiciar el diàleg i la negociació amb les forces polítiques catalanes que ne formen part de la CCFPC.

"C) Continuar la participació en els treballs d'enfortiment i ampliació de l'Assemblea de Catalunya, com a màxima expressió de la convergència unitària del poble de Catalunya en la seva lluita per la reconquesta de les llibertats polítiques i nacionals.

"D) Afirmar la seva independència política, ensems que la seva voluntat de diàleg responsable i sense exclusions amb totes les forces polítiques i òrgans de convergència creats o per crear a nivell de l'Estat espanyol.

"E) Aprofundir, en base als acords presos amb les forces polítiques enquadrades en el govern basc, les possibilitats de treball que dels mateixos es desprenen.

"F) Continuar el seu treball polític a Catalunya i la seva acció a favor d'una alternativa democràtica a nivell de tot l'Estat espanyol i considerar que en els darrers temps s'han produït iniciatives i fets que han d'ésser tinguts en compte per continuar en l'avenç del procés de ruptura democràtica. Es en aquesta perspectiva que ha estat considerada la constitució de la JUNTA DEMOCRÀTICA D'ESPANYA.

"G) Contribuir a trobar camins d'acord a nivell de l'Estat espanyol que sintetitzin la convergència unitària, activant i dinamitzant el diàleg amb totes les forces polítiques."